

hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, uden at det ydede arbejdes natur, art og karakteristika giver nogen objektiv begrundelse herfor, og dette medfører, at disse kontrakter skal anerkendes som tidsbegrænsede ansættelseskontrakter:

- a) Er det da foreneligt med fællesskabsretten, når en national retsinstans fortolker og anvender de nationale regler således, at det ifølge fortolkningen under alle omstændigheder udgør en objektiv begrundelse for at indgå tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, at der som retsgrundlag for udformningen af dem er anvendt en lovbestemmelse om beskæftigelse med tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til dækning af sæsonafhængige, periodiske, midlertidige eller ekstraordinære behov, selv om de behov, der dækkes, i virkeligheden er »faste og varige«?
- b) Er det da foreneligt med fællesskabsretten, når en national retsinstans fortolker og anvender nationale regler således, at en bestemmelse, som forbyder ændring af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i den offentlige sektor til tidsubegrænsede ansættelseskontrakter, ifølge denne fortolkning skal forstås således, at det i den offentlige sektor er helt og aldeles forbudt at konvertere en tidsbegrænset ansættelseskontrakt eller et tidsbegrænset arbejdsforhold til tidsubegrænset, også selv om kontrakten uretmæssigt er indgået som tidsbegrænset, eller når de behov, der dækkes, i virkeligheden er »faste og varige«, og at der i et sådant tilfælde ikke er overladt den nationale retsinstans nogen mulighed for at fastslå den sande karakter af det omtvistede retsforhold vedrørende arbejdet og den korrekte kvalificering af dette som tidsbegrænset ansættelseskontrakt? Eller skal det pågældende forbud begrænses til kun at gælde de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som reelt er indgået med henblik på dækning af midlertidige, uforudsete, uopsættelige, ekstraordinære eller tilsvarende særlige behov, men ikke i de tilfælde, hvor de i virkeligheden er indgået til dækning af »faste og varige« behov?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Monomeles Protodikio Rethimnis (Grækenland) den 17. april 2008 — Michail Zacharioudakis mod Dimos Lambis

(Sag C-164/08)

(2008/C 171/34)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Monomeles Protodikio Rethimnis

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Michail Zacharioudakis

Sagsøgt: Dimos Lambis

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal § 5 og § 8, stk. 1 og 3, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, som er indgået af EFS, UNICE og CEEP og udgør en uadskillelig del af Rådets direktiv 1999/70/EF (EFT L 175 af 10.7.1999), fortolkes således, at fællesskabsretten (som en følge af anvendelsen af denne rammeaftale) er til hinder for, at en medlemsstat indfører retsregler,
 - a) når der i national ret allerede før direktivets ikrafttræden findes retsregler med tilsvarende virkning, jf. rammeaftalens § 8, stk. 1, og
 - b) de indførte retsregler til gennemførelse af rammeaftalen medfører, at det generelle niveau for beskyttelse af arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse forringes i national ret?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, og eftersom der i national ret allerede før direktiv 1999/70/EF's ikrafttræden har eksisteret retsregler med tilsvarende virkning som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, såsom den i hovedsagen omtvistede artikel 8, stk. 3, i lov nr. 2112/1920, er det da en utilladelig forringelse af det generelle niveau for beskyttelse af arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse i national ret, jf. rammeaftalens § 8, stk. 1 og 3, hvis der indføres retsregler, som er begrundet i anvendelsen af rammeaftalen, såsom den i hovedsagen omtvistede artikel 11 i præsidentdekret nr. 164/2004:
 - a) når de pågældende retsregler til gennemførelse af rammeaftalen er indført efter udløbet af fristen for gennemførelse af direktiv 1999/70/EF, men deres tidsmæssige anvendelsesområde, kun omfatter tidsbegrænsede ansættelseskontrakter og -forhold, som løb indtil dekretets ikrafttræden eller udløb en vis tid inden dekretets ikrafttræden, men efter udløbet af fristen for gennemførelse af direktivet, mens anvendelsesområdet for de tidligere eksisterende tilsvarende retsregler ikke har nogen tidsmæssig begrænsning og omfatter alle de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der var indgået, som løb eller var udløbet på tidspunktet for direktivets ikrafttræden og ved udløbet af fristen for dets gennemførelse?
 - b) når anvendelsesområdet for de pågældende retsregler til gennemførelse af rammeaftalen kun omfatter tidsbegrænsede ansættelseskontrakter og -forhold, som for at kunne anses for flere på hinanden følgende i de pågældende reglers forstand skal opfylde følgende kumulative betingelser: (i) der må højst være forløbet tre måneder mellem dem, og derudover (ii) skal de have en samlet varighed på

24 måneder før de pågældende reglers ikrafttræden, uanset antallet af fornyelser af kontrakterne, eller den samlede beskæftigelsestid på grundlag af kontrakterne skal have været på mindst 18 måneder inden for en periode på 24 måneder fra den oprindelige kontrakt, forudsat at der er mindst tre fornyelser ud over den oprindelige kontrakt, hvorimod de tidligere eksisterende tilsvarende retsregler ikke stiller sådanne betingelser, men omfatter samtlige (på hinanden følgende) tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, uden hensyn til en samlet mindstebeskæftigelsestid og et mindsteantal fornyelser?

- c) når de pågældende retsregler til gennemførelse af rammeaftalen bestemmer som en retsvirkning, der skal beskytte arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse og forhindre misbrug i den forstand, hvori udtrykket »tidsbegrænset ansættelse« er anvendt i rammeaftalen, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal kvalificeres som tidsubegrænsede fremover (ex nunc), mens de tidligere eksisterende tilsvarende retsregler bestemmer, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal kvalificeres som tidsubegrænsede fra tidspunktet for indgåelsen af de oprindelige kontrakter (ex tunc)?
- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, og eftersom der i national ret allerede før direktiv 1999/70/EF's ikrafttræden har eksisteret retsregler med tilsvarende virkning som omhandlet i § 5, stk. 1, i rammeaftalen om tidsbegrænset arbejde, der udgør en uadskillelig del af direktivet, såsom den i hovedsagen omtvistede artikel 8, stk. 3, i lov nr. 2112/1920, er det da en utilsigelig forringelse i national ret af det generelle niveau for beskyttelse af arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse, jf. rammeaftalens § 8, stk. 1 og 3, at der er indført en retsregel, begrundet i gennemførelsen af rammeaftalen, såsom den i hovedsagen omtvistede artikel 7 i præsidentdekret nr. 164/2004, når denne artikel som eneste middel til beskyttelse af arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse mod misbrug fastsætter en forpligtelse for arbejdsgiveren til at betale løn og afskedigelsesgodtgørelse i tilfælde af ulovlig beskæftigelse ved flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, når følgende tages i betragtning:
- a) at den nationale lovgivning indeholder en forpligtelse til at betale løn og afskedigelsesgodtgørelse i ethvert ansættelsesforhold og ikke særskilt tager sigte på at forhindre misbrug i rammeaftalens forstand, og
- b) at anvendelsen af de tidligere eksisterende tilsvarende retsregler har den retsvirkning, at flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter anerkendes som tidsubegrænsede?
- 4) Såfremt de ovenstående spørgsmål besvares bekræftende, skal den nationale retsinstans da ved fortolkningen af de nationale regler i overensstemmelse med direktiv 1999/70/EF lade de bestemmelser ude af betragtning, som ikke er forenelige med direktivet, i de retsregler, der blev indført med henblik på gennemførelse af rammeaftalen, men

som fører til en forringelse i national ret af det generelle niveau for beskyttelse af arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse, såsom bestemmelserne i artikel 7 og 11 i præsidentdekret 164/2004, og i stedet anvende bestemmelserne i de før direktivets ikrafttræden eksisterende retsregler med tilsvarende virkning, såsom bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, i lov nr. 2112/1920?

- 5) Såfremt den nationale retsinstans finder, at der i en tvist vedrørende tidsbegrænset arbejde — i princippet — skal anvendes en bestemmelse (i den foreliggende sag artikel 8, stk. 3, i lov nr. 2112/1920), som udgør en retsregel med tilsvarende virkning som omhandlet i § 5, stk. 1, i rammeaftalen om tidsbegrænset arbejde, der udgør en uadskillelig del af direktiv 1999/70/EF, og hvis det på grundlag af denne bestemmelse fastslås, at der er indgået på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, uden at det ydede arbejdes natur, art og karakteristika giver nogen objektiv begrundelse herfor, og dette medfører, at disse kontrakter skal anerkendes som tidsubegrænsede ansættelseskontrakter:
- a) Er det da foreneligt med fællesskabsretten, når en national retsinstans fortolker og anvender de nationale regler således, at det ifølge fortolkningen under alle omstændigheder udgør en objektiv begrundelse for at indgå tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, at der som retsgrundlag for udførelsen af dem er anvendt en lovbestemmelse om beskæftigelse med tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til dækning af sæsonafhængige, periodiske, midlertidige eller ekstraordinære behov, selv om de behov, der dækkes, i virkeligheden er »faste og varige«?
- b) Er det da foreneligt med fællesskabsretten, når en national retsinstans fortolker og anvender nationale regler således, at en bestemmelse, som forbyder ændring af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i den offentlige sektor til tidsubegrænsede ansættelseskontrakter, ifølge denne fortolkning skal forstås således, at det i den offentlige sektor er helt og aldeles forbudt at konvertere en tidsbegrænset ansættelseskontrakt eller et tidsbegrænset arbejdsforhold til tidsubegrænset, også selv om kontrakten uretmæssigt er indgået som tidsbegrænset, eller når de behov, der dækkes, i virkeligheden er »faste og varige«, og at der i et sådant tilfælde ikke er overladt den nationale retsinstans nogen mulighed for at fastslå den sande karakter af det omtvistede retsforhold vedrørende arbejdet og den korrekte kvalificering af dette som tidsubegrænset ansættelseskontrakt? Eller skal det pågældende forbud begrænses til kun at gælde de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som reelt er indgået med henblik på dækning af midlertidige, uforudsete, uopsættelige, ekstraordinære eller tilsvarende særlige behov, men ikke i de tilfælde, hvor de i virkeligheden er indgået til dækning af »faste og varige« behov?